

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. II. Jesus Christus stabilivit Regnum suum in terra absque divitiis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

rum usum prohibendo suis : non trucidando inimicos , sed permittendo trucidari suos per repetita decies centena millia ab inimicis , velut agnos absque defensione . Si JESUS CHRISTUS non esset DEUS omnipotens , an imperare hâc ratione potuisset in

orbe per tot elapsa jam sæcula ? Fateor, inquit mihi , valdè evidenter ex hoc meum convinci animum . Sed an forsan aliis usus est mediis æqualis cum armis potentia ad stabilendum regnum suum ? Videamus.

ARGUMENTUM.

JESUS CHRISTUS stabilivit Regnum suum in terra absque divitiis.

ARTICULUS II.

Potentia divi-
tiarum.

AN effundendò divitiarum thesauros in manus populorum JESUS CHRISTUS se Regem fecit agnosci , & adorari ceu DEUM ab universo mundo ? Verum est , sapius obtineri potentia auri , quod comparari non poterat valore ac robore ferri ; & quod æneorum vis tormentorum dejiciendo civitatum muros conficere non poterat , promissos frequenter confecisse thesauros , & apportatum aperuisse aurum victoribus portas . Sed quando nonnisi maxima exhibetur paupertas , quæ à cunctis summæ miseriæ censetur nomine , an medium sit lucrandi homines , vel potius absterrendi eos ac horrore percellendi ipsorum animos ?

Impotentia
paupertatis.

Si verum est , argentum summâ pollere potentia , quæ impetret ubique ac impetret obtemperari sibi ab omnibus : *Pecunia*

obediunt omnia ; verum quoque est , paupertatem maximâ languere impotentia , cui facultas non sit , nisi ut afficiat miseros , deprimat , humiliet , submittat , obedire omnibus cogat , omniumque plantis suos subternat affectas ; & si paupertas in plebe ejusmodi est , quid erit in Principe , quid in Monarcha ? Si talis exspoliando semetipsum omnibus divitiis , & desiderando eandem in subditis suis exspoliationem , prætenderet hâc ratione regnum stabilire amplissimum & inexpugnabile in universo orbe , nonnè diceretur prætere ipsam quidquam impossibile ? Et nihilominus debili huic fundamento suum inniti voluit regnum JESUS CHRISTUS , ut conferret illi firmitatem cunctis stabilem & inconcussam sæculis.

Nonnisi omnipotentis DEI erat opus , immensam terræ molem

Job. 16.

JESUS CHRISTUS
fundavit suam
Ecclesiam
super nihilum.

lem ædificasse & extruxisse super nihilum, quod non nisi ipsissima est imbecillitas: *Qui appendit terram super nihilum.* Et non-

nisi JESUS CHRISTUS DEUS-HOMO est, qui magnum Ecclesie suae ædificium erigere potuit innixum ceu fundamento, paupertati, quæ non nisi contemptibile est nihilum coram oculis hominum. Nonne hoc magnum in admirationem rapuit Apostolum, qui fideles in eandem rapere volens ob magnitudinem vocationis suae ad Christianismum, dixit illis: Videte fratres mei ingens vocationis vestrae prodigium, & considerate, quod noluerit DEUS adhibere potentiam mundi, nec uti sapientiam hominum, sed non nisi elegerit ignominias crucis suae, & ipsamet imbecillitatem, paupertatem & simplicitatem, mansuetudinem, patientiam, impotentiam, & id quod in æstimatione hominum habetur pro nihilo;

I. Cor. I.

Ea quæ non sunt, ut destrueret ea quæ sunt, nempe magnum hoc Gentilitatis ædificium, & suam extrueret Ecclesiam, adversus quam omnes mundi potestates & omnis inferorum rabies prævalerent nunquam. Judicam ipse, an JESUS CHRISTUS conficiens rem tam absolute impossibilem hominibus, non evidenter suam ostendat divinitatem?

Quando vocabat homines ad sui sequelam, non fecit hoc promittendo illis magnas divitias, aut magnos honores, aut magnas voluptates; sed dicebat illis: si quis voluerit venire post me, renuntiet omnibus, quæ possidet, & distribuat ea pauperibus, & quotidie portet crucem suam, & sequatur me. An potentes hæc sint illecebræ trahendi post se mundum? quis mundi dominus vel unicum invenire posset famulum, si diceret ipsi: Quod si meis devovere te velis obsequiis, non solum te non faciam divitem, sed exuam te omnibus bonis tuis, & onerabo te laboribus, miseriis, afflictionibus usque ad finem vitæ tuæ. An quenquam hæc conditione sibi famulaturum inveniret? Et nihilominus JESUS CHRISTUS, cum aliud nihil promittat suis, trahit post se mundum universum: *Ecce mundus totus post eum abiit.* Quid dicere ad hoc potest tota mundi politica, dum ita se videt invertam? nonne invita fateri debet, non esse hoc opus hominis, sed digitum DEI esse hic? O arcana & incomprehensibilis potentia Spiritus DEI! O admirabile consilium, omnem hominum confundens sapientiam!

JESUS CHRISTUS
atrahit homines,
non illis
promittens
nisi miseras.

Joan. 12.

Sed nonne dicis, resumit hic noster Politicus, ipsum promississe suis, quod largiri ipsis velit magnas divitias post hanc vitam, usque

Deum esse oportet ad persuadendum hominibus ea, quæ non sunt verissima.

usque ad eò, ut unusquisque possessurus sit regnum suum. Quid ergò non faciat homo, qui spe lactetur totum olim possidendi regnum? Verum est, dixi ipsi: sed quomodo persuadere illis poterat rem, quæ tam modicum habebat verisimilitudinis? An crederes homini tibi dicenti: Desere cuncta bona tua, expone te cruciatibus, & crudelem subi mortem in gratiam mei, & post hæc locupletabo te, teque reddam beatum. Non est homo in orbe, qui persuadere hoc possit vel uni hominum. Ille ergò, qui persuasit id ipsum tot millionibus hominum, plùs erat, quàm homo; necessario debebat esse Deus, ut talem imprimeret affectum animabus adeò contrarium sensibus, adeoque superiorem omni humanâ ratione.

Nihilominus, prosequitur hic mundi sapiens, non videmus, regnum Jesu Christi tantæ esse paupertatis, cum ipsius Ecclesia tantis abundet divitiis. Mirum non est, totum mundum curre post ipsum, seque velle ipsius devovere obsequio; non attrahuntur sanè illecebris paupertatis, sed desiderio divitiarum: siquidem advertunt, se hæc ratione obtenturos absque labore possessionem magnorum reddituum, suoque jucunde victuros commodo: facillè admodum est magnam sibi comparare famu-

lorum catervam, ubi tam largâ donantur mercede. Sed an multi adhæsuri essent Jesu Christo, si nihil ab eo referrent commodi; quid putas?

Ad hoc respondebo tibi, non esse divitias, sed paupertatem, quæ fundaverit Ecclesiam Jesu Christi; sed nec divitias esse, quæ fulciant & conservent ipsam; imò nec has esse, quibus vel perficiatur, vel augeatur. Prorsus ex opposito certum est, quòd sicut Monarchiæ temporales innituntur & fulciuntur divitiis, sic illa Jesu Christi, quæ æterna est, suum inveniat robur, suam perfectionem, suam amplificationem in paupertate; & dici potest, divitias illi semper plùs obfuisse quàm profuisse. Nunquam ipsa fuit fortior, nisi quando fideles cuncti nihil possidebant proprium, & singuli sua vendentes bona, illorum afferebant pretium ad pedes Apostolorum: siquidem tunc Ecclesia, quæ non nisi parvo adhuc constabat Christianorum numero, invincibilis erat cunctis tum humanis, tum infernalibus potentiis. Nunquam majores fecit progressus Evangelium, nisi quando alia bona non habebat administranda, nisi salutem animarum & gloriam Jesu Christi, nec aliud quærebatur commodum, nisi honor pro illo patiendi: tunc enim fideles tantò ditiores erant fide,

zelo,

zelo, sanctitate, & omnibus celestibus bonis, quanto pauperiores erant facultatibus terrenis, cum purissimum amoris Dei aurum totus fuerit thesaurus, cui cor suum devovebant totum.

Nunquam Ecclesia fuit potentior, quam quando fuit pauperior,

Hoc paupertatis suæ circumfusa statu fundebat hostes suos, in suis triumphans pugnis, destruebat Gentilitatem, diffundebat imperium Iesu Christi in regiones & regna infidelium, acquirebat ipsi ditiones & regna. Primus Christianorum Imperatorum Constantinus Magnus, qui incepit locupletare Ecclesiam, majorem, quamvis innocenter, movit ipsi persecutionem, illamque magis periculosam (etli crudelis non videretur) quam Nerones, & omnes Gentilitatis tyranni. Abundantia bonorum temporalium peperit imminutionem spiritualium: cœpit imminui zelus gloriæ Dei & salutis animarum, dum supereditata est occasio, occupandi se commodis magis sensibilibus; & Ecclesia, quæ antea metuebat nihil, cum nihil haberet, quod perderet, incepit timere potestates sæculares, eòquod haberent, ubi eam apprehenderent, bonorum temporalium occupationem.

Ingentia mala, quæ pepererunt bona temporalia in Ecclesia,

Initium divitiarum in Ecclesia aperuit januam avaritiæ, quæ est radix omnium malorum, sicut ipsam magnus nuncupat Apo-

stolus; & reverà quantæ exortæ sunt ab ea malorum horribilium legiones, quæ miserrimam conciliârunt Ecclesiæ Dei jacturam?

Hinc extinctio veri Spiritus Iesu Christi, qui est sanctæ Ecclesiæ anima: divinus hic Spiritus non spirat nisi paupertatem, humiliationem & afflictionem, pro eo, quod visus sit, & adhuc videatur dominari spiritus avaritiæ, ambitionis & voluptatis in tot personis, quæ istas immoderationes nutriunt & alunt ex abundantia bonorum Ecclesiæ.

Hinc Simonia & negotiationes fordida ac abominabiles beneficiorum, quæ toties gemitus expresserunt & lamentationes universæ Ecclesiæ, illamque extimulârunt ad cogenda plura Concilia, quæ suis anathematibus ferirent infernale hoc monstrum. Et nihilominus ita ex integro nunquam suffocare id potuit, quin semper e suis renasceretur cineribus.

Hinc infelicitas tot Principum sæculi, qui vehementissimo obcœcati avaritiæ affectu, sæpius violentas manus injicere sunt ausi thesauris Ecclesiæ, & toties severissimè etiam mulctati sunt à manu Dei.

Hinc ruinæ irreparabiles Provinciarum & Regnorum prorsus integrorum, quæ naufragium fecerunt in fide, quæque rescissa sunt à corpore Ecclesiæ: nonnè

hujus lamentandum prostat exemplum in Regno Angliæ? Quis ignorat, unam maximam difficultatem, quæ semper fuerunt & semper erunt restabliendi hic fidem Catholicam, esse abundantiam bonorum Ecclesiasticorum, quæ cum iniquè occupentur à potentissimis quibusque, hi nunquam in illorum consentient restitutionem.

Hinc denique damnatio æterna tam ingentis multitudinis hominum, eòquod abutantur bonis Ecclesiæ, firmissimè sed falsissimè persuasi, se uti illis posse eadem prorsus ratione, quâ suò utuntur patrimonio, non considerantes, quid Deus illis dicat per os sanctorum Patrum Ecclesiæ, sancti Augustini & sancti Bernardi. Primus sermone ducentesimo decimo nono de tempore inquit: *Id quod nobis residuum*

S. Augustin. serm. 219. de temp. *est ex victu & amictu congruo, non impendere debemus luxui, sed reponere in thesaurum cæli per Eleemosinas: quod si non fecerimus, diripimus bonum*

Maximum periculum eorum, qui possident bona Ecclesiastica. *alterius. Hæc sententia maximi Ecclesiæ Doctoris nonnè evelle- re deberet omnes avaritiæ radices ex corde omnium, quicunque suæ curam gerunt salutis?*

S. Bernardus Epist. 2. ad Fulconem. *Et S. Bernardus dicit adhuc clarius: Dignum est, ut, qui altario deservit, de altario vivat, non autem ut de altario luxuriet, ut de altario superbas, ut inde compares tibi fræna aurea, fellas depictas, calcæria deat-*

gentata, varia griseaque pellicea è collo & manibus, ornatu purpureo diversificata. Denique quidquid præter necessarium victum ac simplicem vestitum de altario retines, tuum non est, rapina est, sacrilegium est. Quid vehementius dici possit?

Ubi est ergò spes salutis pro tam ingenti turba hominum, qui omnino turgidi & abundantes bonis Ecclesiæ, minimam eorum partem effundunt in manus pauperum, nec in opera misericordiæ? sed omnia abliguntur vanitatibus & voluptatibus vitæ omnino sæcularis & profanæ. Quam rationem reddent Jesu Christo de rapina bonorum suorum?

Concredideram tibi vineam meam, ut excoleres illam & proventus reciperes ex ea, permit- tens tibi sumere ex illis, quantum tibi pro honesta & congrua sustentatione fuerit necessarium, hæc lege, ut residuum meo impenderes servitio, ad nutriendum me in personis pauperum & conservandum domos meas, quæ sunt Ecclesiæ: quid fecisti cum illis? Recepisti tantum tali anno & tali loco (reponamus id, quod opus tibi fuerat, ut honestè vivere posses) quid egisti cum residuo, quod tuum non erat juxta doctrinam Patrum? Tali anno recepisti tantum bonorum meorum, & in tali anno tantum. Ubi est usus, in quem impendisti illa?

Exprobratio, quam Jesus faciet dissipantibus bona Ecclesiæ.

illa? an induleram tibi illa, ut educeres ex eo exercitus adversum me, ut potentem te redderes & expeditum ad committendum facile crimina, ad insultandum cruci meæ, passioni meæ, paupertati meæ, & portandum quasi in triumpho vanitates & voluptates sæculi?

Non quæro ex te, quomodo dederis operam culturæ vineæ meæ, cujus reportabas fructus? sed quid contuleris industriæ, ut meam promoveres gloriam? quæ tenuerit te sollicitudo reparandi meas Ecclesias, mea facella, meas domos, quas video minitari ruinam? quam ostenderis zelum in promovenda salute animarum pretioso meo sanguine redemptarum? quidve boni spiritualis reddideris illis, pro bonis ipsorum temporalibus, quæ devorasti in conviviiis, vitam ducens divitis helluonis? siquidem circa hoc quid poteris mihi respondere? Vidi te mittentem manum in thesauros meos, ut dissipares illos in helluationibus, ludis, vanis sæculi curiositatibus, cunctisque sensuum deliciis; tu, quem portare oporteret crucem meam, cum meis adornes te insignibus & vestiariis, ut ita loquar, tesseriis. Vidi te esse scandalo Ecclesiæ meæ, qui debueras ipsi esse honoris; & sustinui te: Tu eras mihi opprobrio, mihi dedecori, quem meæ tangere

debuerat cura gloriæ; & permisi te agere: Tu perdidisti, vel saltem perire permisisti tot pauper-culas animas, quas redemeram meæ pretio vitæ, mei lytro sanguinis, tu, cujus partes fuerant deducere ipsas ad cœlum, cum ob hoc tuam receperis mercedem ac præmium: illæ modò lugent in abyssis inferni, undè perpetuò efflagitabunt vindictam adversus immanitatem tuam: Ego te non multavi!

Sed saltem misereberis mei, qui mea tuis manibus consignata tenes bona? Toties me tuis coram exhibui oculis in persona pauperum, extendens ad te manus, teque obsecrans, ut ex eo levem mihi tribueres portionem, quod tibi tantâ erogaveram cum largitate: tu nonnisi durum exhibuisti te mihi, munificum econtra & prodigum in equos & canes, quos impinguasti, & meos permisisti mori præ fame filios? Tu domus tuæ parietes pretiosis adornabas aulæis; & filii mei prorsus nudi tremebant præ frigore & ingemiscebant præ miseria. Tu tua adimplebas curiosis vanitatibus conclavia, & filiis meis deerat omninò palea ad cubandum in vilibus suis tuguriis?

Lubens scirem de innumeris hominibus possidentibus Ecclesiæ bona, tamque indignè dissipantibus illa, an credant se esse ipso-

Crimen enorme eorum, qui abutuntur bonis Ecclesiæ.

Bona Ecclesie
sunt mala
ipsius.

ipsorum dominos, pro eo, quod illorum tantummodo sint œconomi? Lubens nõsem ex iis, quid responsi dare poterunt in iudicio DEI tantis hisce interrogationibus, tantisque aliis sibi proponendis? Et exin quis diffitebitur, illa, quæ nuncupantur bona Ecclesie, multò melius Ecclesie mala posse nuncupari? profectò si benè consideraveris horrendas, quas divitiæ conciliârunt iacturas tum Ecclesie universali, tum innumeris ipsius filiis, maximo exin percutus horrore ingemiscendò dices: Ubi es, ô sacra paupertas, quæ prima posuisti fundamenta Ecclesie, quam tam firmiter stabilieras super unicam virtutem & Spiritum JESU CHRISTI, quàmque conservaveras tam longo tempore in innocentia sua? Divitiæ terræ, bona caduca, ut quid insinuat is vos in gremium ipsius tam abundanter, ut corrumpatis ipsam?

Magna bona
quæ ex bono
usu bonorum
Ecclesie eveniunt,

Hoc satisfuerat ad demonstrandum clarissimè Politico nostro, non fundâsse JESUM CHRISTUM suam super divitias Ecclesiam, sed supra paupertatem; & benè cognovit, quod qui spiritum paupertatis denuò stabilire potuerit in Ecclesia, evellens e cordibus eorum, qui possident

ipsius bona, avaritiam & eorundem bonorum concupiscentiam, ita ut suis soluti affectibus immoderatis, converterent eorum malum in usum bonum juxta mentem CHRISTI JESU, restitueret meliùs quàm unquam pristino flori Ecclesiam, quæ vivacius semper floruit & viguit spiritû paupertatis & contemptû divitiarum: impediretur quoque hâc ratione perditio, & procuraretur salus animarum excedentium numero plures milliones, & innumera bona exercerentur opera, quæ sic negliguntur.

Cùm igitur verum sit, dixi ipsi, quod JESUS CHRISTUS non fundaverit suum in mundo imperium, nec per potentiam armorum, nec per abundantiam divitiarum, quid indè concludendum, nisi quod id effecerit per infinitam suæ potentiam divinitatis? Respondit mihi, quod benè impendere potuisset ad felicitandum auspicato eventû suum consilium, facundiam inusitatam, quæ quandoque excedit viribus & divitiis & arma ad omnium sibi animas conciliandos. Sed oppositum ipsi demonstravi.

ARGU-